

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce zpravodaje Václava Štencla a soudce Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Z. Z.**, zastoupená Mgr. Filipem Nečasem, advokátem, sídlem Malinovského náměstí 603/4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2023, č. j. KUOK 39777/2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2025, č. j. 62 A 54/2023-121,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2025, č. j. 62 A 54/2023-121, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2023, č. j. KUOK 39777/2023, a rozhodnutí Magistrátu města Prostějova ze dne 14. 4. 2022, č. j. PVMU 68854/2022 61, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 30 568 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Filipa Nečase, advokáta.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Prostějova (dále též „stavební úřad“) vydal dne 14. 4. 2022 pod č. j. PVMU 68854/2022 61 rozhodnutí, kterým na žádost K. B. dodatečně povolil stavbu „*Rozšíření zpevněné plochy u rodinného domu*“ na pozemku parc. č. XA (pozn. NSS: nyní parc. č. st. XB) v katastrálním území Ž.. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně správní žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud dospěl k závěru, že byl dodržen poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku dle § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“). Námitkami směřujícími k nedostatkům jiných staveb se nezabýval, neboť se míjejí s předmětem tohoto řízení. Ústní jednání s ohledáním místa stavby bylo řádně provedeno a nemuselo být podle krajského soudu opakováno. K namítaným terénním úpravám poznamenal, že ty nejsou samostatnou stavbou. V otázce řešení odtoku vod krajský soud vyšel z opatření na zadržování srážkových vod vypracovaného Ing. M. s tím, že pokud návrh nebudí pochybnosti o proveditelnosti, resp. účinnosti, není na stavebním úřadu, aby prováděl další úvahy nebo vysvětloval, proč s řešením souhlasí. S odkazem na toto řešení krajský soud neshledal důvodnými ani námitky, které poukazyvaly na to, že docházelo k zatékání vody na pozemek žalobkyně, neboť tento problém by měl ustát po realizaci navržených opatření.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Zásyp z těžkého kameniva, který má bránit v odtoku srážkových vod na pozemek stěžovatelky, se v místě nachází po celou dobu a zaplavování pozemku stěžovatelky nijak nebrání. Řešení navrhované stavebníkem je tedy nedostatečné. Stěžovatelka navíc předložila hydrogeologický posudek, dle kterého je zemina v daném místě nepropustná až velmi nepropustná a pro vsakování nevhodná. Stavebník posudek nerespektoval. Podle stěžovatelky nejsou splněny podmínky pro řešení hospodaření se srážkovými vodami vsakováním. Správní orgány se nezabývaly naplněním podmínek § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Krajský soud se zabýval pouze souladem s § 21 odst. 3 písm. a) této vyhlášky. Stěžovatelka dále namítá, že poměr dle posledně uvedeného ustanovení byl vypočten nesprávně. Z hydrogeologického posudku vyplývá, že pozemek se nachází v území s nepropustnou až velmi nepropustnou zeminou nevhodnou pro vsakování. Čítatel daného poměru tedy musí nutně činit 0.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že posudek znalce Štěpánka nereaguje na návrh opatření zpracovaný Ing. M. Krajský soud se jím proto správně nezabýval. Problémy s odtokem srážkových vod by měly ustát po realizaci komplexu navržených opatření. Stavebník je může realizovat až po právní moci dodatečného povolení stavby. Stěžovatelka nevysvětlila, proč by měly navržené prvky selhávat jako celek. Není možné předjímat, zda bude stavba skutečně provedena dle projektové dokumentace. Pokud návrh nebudí pochybnosti o proveditelnosti, resp. účinnosti, není na stavebním úřadu, aby prováděl další úvahy nebo vysvětloval, proč s navrženým řešením souhlasí. Správní orgány

pokračování

vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Na základě předložených podkladů bylo možné přezkoumatelně rozhodnout o dodatečném povolení stavby.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[6] Nejprve je nutno zdůraznit, že na základě § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jsou nepřipustné takové kasační námitky, které stěžovatelka neuplatnila již v řízení před městským soudem, ačkoli tak učinit mohla. Za nepřipustnou je proto nutno považovat námitku, že při výpočtu poměru výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku dle § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území měl čítatel činit 0, a to z důvodu, že dle hydrogeologického posudku se dotčený pozemek nachází v území s nepropustnou až velmi nepropustnou zeminou nevhodnou pro vsakování. Tuto námitku stěžovatelka v řízení o žalobě neuplatnila.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že se krajský soud i správní orgány zabývaly pouze souladem stavby s § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, a nikoliv jejím souladem s § 20 odst. 5 písm. c) téže vyhlášky.

[8] Podle § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území *vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení je splněno [§ 20 odst. 5 písm. c)], jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně 0,4.*

[9] Podle § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území *se stavební pozemek vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno hospodaření se srážkovými vodami jejich*

- 1. akumulací s následným využitím, vsakováním nebo výparem, pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití umožňují a pokud nejsou vsakováním ohroženy okolní stavby nebo pozemky,*
- 2. odváděním do vod povrchových prostřednictvím dešťové kanalizace, pokud jejich akumulace s následným využitím, vsakováním nebo výparem není možná, nebo*
- 3. regulovaným odváděním do jednotné kanalizace, není-li možné odvádění do vod povrchových.*

[10] Námitkou nedodržení poměru stanoveného v § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území se krajský soud zabýval v odstavcích 11 až 15 napadeného rozsudku. Nad rámec toho se v odstavcích 20 až 23 podrobněji věnoval dalším námitkám týkajícím se řešení odtoku srážkových vod ze zastavěných ploch. Ačkoliv krajský soud přímo neodkázal na § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, vypořádal v této pasáži právě žalobní námitky, které se tohoto ustanovení týkaly. Krajský soud se tedy souladem s tímto ustanovením zabýval, a to v mezích konkrétně formulovaných žalobních bodů, jak mu ukládá § 75 odst. 2 s. ř. s. Námitka, že se krajský soud souladem s § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území nezabýval, je proto nedůvodná.

[11] Další kasační námitky již míří právě proti závěrům krajského soudu, které se týkají souladu stavby s § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Stěžovatelka předně namítá, že řešení navrhované stavebníkem je nedostatečné. Zásyp z těžkého kameniva, který má bránit v odtoku srážkových vod na pozemek stěžovatelky, se totiž podle ní v místě nachází po celou dobu a zaplavování pozemku stěžovatelky nijak nezabraňuje. Dále stěžovatelka namítá, že předložila hydrogeologický posudek, dle kterého je zemina v daném místě nepropustná až velmi nepropustná a pro vsakování nevhodná. Stavebník podle ní posudek nerespektoval.

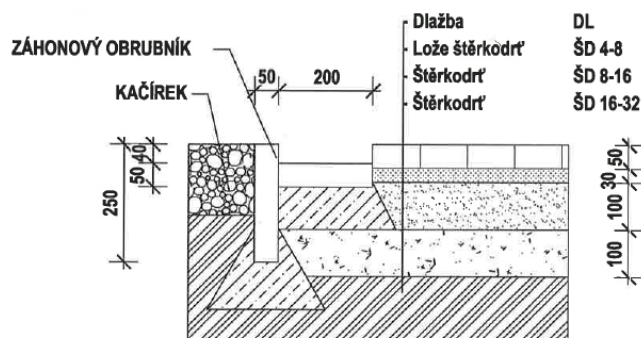
[12] Nejvyšší správní soud shledal, že v posouzení důvodnosti námitek nedostatečnosti řešení odvodu srážkových vod mu brání nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, neboť specifikace dodatečně povolované stavby pomocí odkazu na „projektovou dokumentaci“ tří různých autorizovaných inženýrů neumožňuje určit, v jaké konkrétní podobě byla stavba dodatečně povolána. Každý ze tří autorizovaných inženýrů, podle jejichž „projektové dokumentace“ má být stavba realizována, prezentoval odlišné složení podkladových vrstev pod dlažbou, které v oblasti žlabu na okraji zpevněné plochy zásadním způsobem ovlivňuje možnosti zasakování srážkových vod tak, jak s ním počítali žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích.

[13] Ve výroku prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu je stavba popsána následovně: *„Jedná se o dodatečné povolení stavby rozšíření zpevněné plochy ze zámkové dlažby u stávajícího rodinného domu. Plocha je navržena z betonové dlažby osazené do šěrkového lože a betonového podkladu se žlabem a obrubníkem na západní straně, okraj plochy je opatřen vrstvou kačírku. Plocha bude sloužit pro přístup ke stávajícímu rodinnému domu a doprovodným stavbám. Jižní část plochy je navržena pro odstavení automobilu. Celková plocha řešených zpevněných ploch je 112 m².“* Výrok dále stanoví podmínky pro dokončení stavby. Podmínka č. 1 zní takto: *„Stavba bude upravena a dokončena podle projektové dokumentace, kterou vypracoval Ing. J. B. ČKAIT x, Ing. M. D. ČKAIT x, Ing. I. M. ČKAIT x, průzkum pro vsakování srážkových vod vypracoval Ing. Š. F. č. 1344/2001; případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu.“*

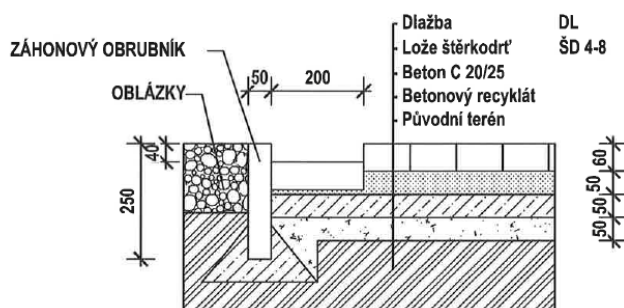
[14] Z citovaných pasáží výroku prvostupňového rozhodnutí je patrné, že složení podkladových vrstev pod dlažbou není výslovně specifikováno v popisu stavby a řídí se „pouze“ projektovou dokumentací, která je v tomto aspektu pro realizaci stavby závazná. Obsahem správního spisu však není jedna projektová dokumentace vypracovaná společně třemi autorizovanými inženýry (jak by naznačovalo znění podmínky č. 1), nýbrž tři různé verze některých dílčích výkresů, které byly postupně a samostatně vypracovávány uvedenými třemi autorizovanými inženýry. Ani jeden z výkresů přitom není stavebním úřadem označen jako ověřená projektová dokumentace ve smyslu § 115 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle něhož se v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona přiměřeně postupuje i v řízení o dodatečném povolení stavby. V otázce budoucího složení podkladových vrstev dlažby, zejména v místě žlabu, se přitom všechny tři projekty podstatným způsobem liší.

[15] Ing. M. D. v zastavovacím plánu z června 2017 uvádí následující příčný řez zpevněnou plochou:

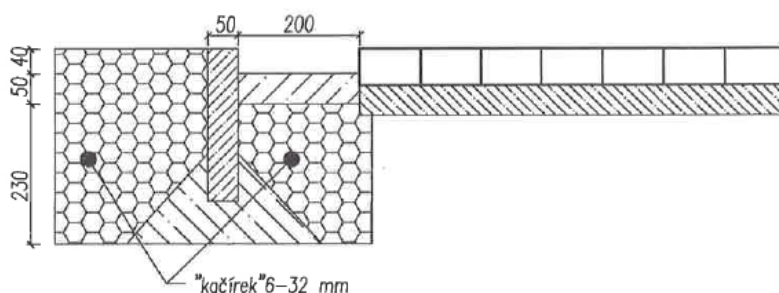
pokračování

[16] V případě zastavovacího plánu vypracovaného Ing. J. B. jsou ve správním spise obsaženy dvě verze, obě z června 2017 (obě zaslané stavebnímu úřadu v prosinci 2020). První verze obsahuje následující příčný řez zpevněnou plochou:

[17] Druhá verze zastavovacího plánu vypracovaného Ing. J. B. obsahuje tento příčný řez zpevněnou plochou:

[18] Tento příčný řez obsahuje také návrh opatření z prosince 2020, vypracovaný Ing. I. M. Tento návrh opatření byl stavebnímu úřadu zaslán v březnu roku 2021 spolu s první výše uvedenou verzí zastavovacího plánu vypracovaného Ing. J. B. Ani v rámci jediného podání tedy stavebnímu úřadu nebyly zasílány podklady, které by zobrazovaly řešení odvodu srážkových vod zasakováním jednotně.

[19] Všechny tři uvedené varianty počítají s kačírkem (zpracovatelé někdy toto kamenivo označují jako „oblázky“ nebo „zásyp z těžkého kameniva“, proto mezi nimi ani Nejvyšší správní soud dále nerozlišuje) vedle zastavěné plochy, jedna z variant (uváděná mimo jiné Ing. I. M.) počítá také s kačírkem pod žlabem. Žlab je přitom projektován z dlaždic 300 x 200 x 60 mm, mezi nimiž budou spáry 10 mm, přičemž po každé druhé dlaždici má být

proveden příčný práh do úrovně stávající dlažby, před nímž bude mezera 20 mm. Toto řešení Ing. I. M. podrobněji zdůvodňuje tak, že srážkové vody mají být zasakovány v místě žlabu (pro tento účel také vypočítává retenční objem kačírku pod žlabem) a v případě přelítí přes obrubník mají být zachyceny v kačírku vedle zastavěné plochy. Jak je však patrné ze všech tří příčných řezů, možnosti zasakování vody v místě žlabu jsou u každého z těchto tří řešení zjevně odlišné, neboť každý z podkladů má odlišné retenční schopnosti (souvislá betonová vrstva takřka nulové).

[20] Ačkoliv stěžovatelka nenamítá, že by vymezení stavby bylo v prvostupňovém rozhodnutí neurčité, respektive vnitřně rozporné, jedná se o vadu, ke které musí Nejvyšší správní soud přihlídnout i bez námítky. Tato vada totiž zapříčinila, že stěžovatelka při své argumentaci patrně vychází z jiného řešení odvodu srážkových vod než správní orgány a krajský soud. Ty své závěry staví především na zdůvodnění a výpočtech provedených Ing. I. M., kdežto stěžovatelka v žalobě i v kasační stížnosti soustavně poukazuje na to, že *„jako hlavní nástroj řešení odvodu srážkových vod z nepovolené stavby byl zvolen zásyp z těžkého kameniva, který již byl realizován a který odvodu srážkových vod na pozemek žalobkyně nezabránil, když zaplavování pozemku žalobkyně potvrdily správní orgány i soud.“*

[21] Argumentace správních orgánů a krajského soudu na straně jedné a argumentace stěžovatelky na straně druhé se tak na první pohled nepochopitelně navzájem mýlí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však v daném případě nelze tento stav klást k tíži stěžovatelce. Prvostupňové rozhodnutí totiž připouští jak variantu, o kterou se opírají správní orgány a krajský soud, tak variantu, o kterou se opírá stěžovatelka. Připouští dokonce varianty tři, aniž by bylo možné jednu z nich určit a stavebníkovi vnutit. Výrok prvostupňového rozhodnutí, který je pro stavebníka závazný, negarantuje, že odvádění srážkových vod ze zastavěných ploch bude řešeno právě tím způsobem, který považují správní orgány a krajský soud za dostatečný a souladný s vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území.

[22] Nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu neurčitosti vymezení dodatečně povolované stavby, respektive vnitřní rozpornosti jeho výroku, má za následek také nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí i napadeného rozsudku (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2021, č. j. 5 Ads 307/2018-71, a ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139). Nejvyšší správní soud přihlíží k takové vadě i bez námítky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 Azs 82/2016-26).

[23] Uvedená vada částečně brání Nejvyššímu správnímu soudu také v posouzení důvodnosti kasačních námitek, které se týkají otázky, zda správní orgány pro své závěry opatřily dostatečné podklady. Nejvyšší správní soud se může k některým dílčím otázkám vyjádřit pouze v obecné rovině. Předně lze obecně vyslovit souhlas s úvahou krajského soudu, že pokud mají správní orgány k dispozici řešení odvodu srážkových vod vypracované autorizovaným inženýrem, které nebudí pochybnosti, nemusí toto řešení nutně doplňovat vlastními úvahami či vysvětlením, proč s řešením souhlasí. Pro účely dalšího řízení však Nejvyšší správní soud poznamenává, že správní orgán nemůže zůstat zcela pasivní a pro účely posouzení, zda navrhované řešení nebudí pochybnosti, musí přinejmenším rámcově zvážit, zda toto řešení dává smysl a zda výpočty prezentované autorizovaným inženýrem nejsou ve světle grafické dokumentace zjevně nesprávné. Pro ilustraci, pokud by například autorizovaný inženýr při svých výpočtech vycházel z předpokladu, že plocha útvaru

pokračování

(v řezu), který by se dal velmi zjednodušeně vyjádřit jako čtverec o straně 20 cm, činí zhruba 0,4 m², měl by být správní orgán schopen již při zběžném posouzení věrohodnosti výpočtu odhalit, že uvedený předpoklad je zjevně nesprávný, a učinit závěr, že navrhované řešení pochybnosti vzbuzuje.

[24] V obecné rovině lze také uvést, že hydrogeologický posudek není povinným podkladem pro dodatečné stavební povolení týkající se zpevněných ploch. Závěr krajského soudu, že stěžovatelkou předložený znalecký posudek znalce Štěpánka není relevantní z důvodu, že nereaguje na návrh opatření předložený Ing. I. M., však již bude možné považovat za správný pouze za předpokladu, že stavbu bude nutno skutečně realizovat právě spolu s těmito opatřeními. Z takového předpokladu však v tuto chvíli nelze vycházet s ohledem na neurčité vymezení stavby v prvostupňovém rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Věc však nevrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Věc tedy vrátil k dalšímu řízení žalovanému, neboť krajský soud by s ohledem na výše uvedené závěry neměl jinou možnost než tak sám učinit. V dalším řízení budou správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[26] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[27] V řízení před Nejvyšším správním soudem stěžovatelka zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podanou kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). V řízení před krajským soudem zaplatila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích].

[28] Stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem postupně zastoupena dvěma advokáty. V řízení před krajským soudem její zástupkyně Mgr. Helena Ličková, advokátka, učinila dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) tři úkony právní služby, za něž přísluší odměna v plné výši, a to převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem (§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce stěžovatelky Mgr. Filip Nečas, advokát učinil jeden úkon právní služby, za který náleží odměna v plné výši, a to doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za úkony učiněné před 1. 1. 2025 (příprava a převzetí zastoupení a sepsání žaloby) činí odměna zástupkyně 3 100 Kč za jeden úkon (§ 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024] a za úkony učiněné od 1. 1. 2025 (účast na jednání před

soudem a doplnění kasační stížnosti) činí odměna zástupců 4 620 Kč za jeden úkon [§ 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Na základě § 13 odst. 4 advokátního tarifu je třeba jako náhradu hotových výdajů k odměně připočítat 300 Kč za každý úkon učiněný do 31. 12. 2024 a 450 Kč za každý úkon učiněný od 1. 1. 2025. Mgr. Heleně Ličkové, advokátce, dále dle § 13 odst. 5 a § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 příslušelo v souvislosti s cestou k soudnímu jednání dne 20. 3. 2025 cestové ve výši 3 363 Kč (cesta Praha – Brno a zpět, celkem 430 km, při spotřebě automobilu 6,4 l/100 km, ceně pohonných hmot 34,70 Kč/l a sazbě základní náhrady 5,60 Kč/km) a náhrada za promeškaný čas ve výši 8 x 150 Kč (4 hodiny jízdy). Protože Mgr. Filip Nečas, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani. Celková náhrada nákladů řízení stěžovatelky, čítající odměnu za zastupování, náhradu hotových výdajů a náhradu za promeškaný čas ve výši 22 568 Kč (včetně daně z přidané hodnoty ve vztahu k úkonu, který učinil Mgr. Filip Nečas, advokát) a zaplacené soudní poplatky v celkové výši 8 000 Kč, tak představuje částku 30 568 Kč (po zaokrouhlení). K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[29] Žalovaný neměl ve věci samé úspěch, a proto nemá dle § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu